

INCENDIOS: PONTOALIZACIÓN Á MENSAXE OFICIAL

por Xesús Pereiras López

Estamos assistindo nestes últimos dous anos a un intento de transmitir unha mensaxe triunfalista en torno ao tema dos incéndios florestais, como se o problema xa estivera erradicado do país. A este coro vitorioso teñen-se unido mesmo certos grupos ecoloxistas, louvando a actividade da Xunta na matéría.

Non temos vocación de Pepito Grillo, mas de cando en vez, non está de mais dar a lata lembrando un principio por todos asumido, como que os incéndios eran consecuencia dunha política forestal desafortunada. Pero é que acaso mudou esa política?. Non cabe dúbida que ante un problema podemos limitar-nos a suavizar as suas consecuencias, no canto de atallar as suas causas, igual que ante unha doéncia hai quen se contenta con que lle alivien os síntomas, sen preocuparse do proceso que mina a sua saúde. E isto foi o que até o de agora fixo o Goberno, aliviar os síntomas, é dicir, reducir a superficie queimada (e isto cun aliado climatolóxico inestimável), pero non resolve o problema xa que os incéndios continuan.

Non vamos a repetir aqui as nosas posturas sobre os incéndios, o que deseñe información ao respecto pode consultar as propostas de ADEGA ao Parlamento Galego no ano 1987, ou os artigos sobre o tema aparecidos nas revistas de ADEGA nº 1 e 2. Agora ben, con relación a estos posicionamentos, temos que recoñecer que houbo un cambio de mentalidade na Consellaria, desde aquela postura de resignación e pasividade dos anteriores governos do Partido Popular. Así, é evidente que algunha das reivindicacións foron asumidas: como o das inversións de choque para atallar o problema. Mas nós defendiamos estes investimentos mentras os resultados dunha política preventiva, a mais longo prazo, non se deixaran notar, política preventiva que a Xunta non está a realizar, polo que os gastos multimillonarios continuarán indefinidamente.

Tamén é perfectamente palpábel que se melloraron as dotacións de material e infraestructuras, así como a organización da vixiáncia e extinción o que redundou nunha maior efectividade, pero esta efectividade contou como aliado cunhas condicións meteorolóxicas moi pouco favoráveis á propagación do lume, así como que as enormes superficies incendiadas no 89 e, en menor medida, no 90 reduciron moito as posibilidades de expansión dos incéndios nos anos sucesivos. Non esquezamos tampouco que nos últimos anos os incéndios mostraban un carácter cílico,

e que períodos de 3 anos sucesivos, con escasas superficies incendiadas xa se deron con anterioridade. E lembremos que os incéndios como fenómeno incontrolado, repetitivo e extendido a todo o país eran descoñecidos antes da década dos 70, e non se gastaba un peso en extinción.

Polo tanto, teñamos paciencia para cantar vitória e esperemos a algún ano de forte seca, e aliás esperemos a que os mercados da

madeira de trituración se recuperen (si é que é posíbel) dun período de franca recesión, e a que a demente política repovoadora, reactivada nestes anos, produza de novo os seus frutos. Oxalá entón poidan os responsables da política contra incéndios cantar vitória. Mas ainda así seguiremos a reclamar un cambio na política forestal, para baseala nas especies autóctonas caducifólias (ainda que tamén certas alóctonas haberán de ter importancia productiva), onde se contemple a diversidade de usos do monte, e a silvicultura preventiva sexa práctica obrigada, compatibilizando conservación e producción en planos a medio-longo prazo, para que, deste xeito, no futuro os gastos da loita contra o fogo sexan evitábeis, e pasen nos orzamentos a engrosar as partidas destinadas á restauración e conservación do bosque autóctono.■

**SUPERFICIE QUEIMADA EN GALIZA
(1969-1992)**

